

TOM A.

ΦΥΛΛ. 9

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΑΥΘΕΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ.

Διήγημα υπό 'Α. 'Ρ. 'Ρ.

Ίδε φυλλ. 8^{ον}.

ΚΕΦ. Ζ.

Ἡ αὐγή ἤρχιζε νὰ διαγελαῖ, ὅταν ὁ 'Ραιμόνδος ἀ-
 γχώρησεν ἀπὸ τὴν Λακεδαιμόνα· μετὰ δύο δὲ ὥρων
 πορείαν ἀπήντησε προπορευόμενον αὐτοῦ ποιμένα, ὅ-
 τις τῷ ἐρίλησε τὴν δεξιὰν εὐλαβῶς. Ὁ 'Ραιμόνδος,
 ἀναγνωρίσας τὸν Νόννον, τὸν εὐλόγησε μὲ τὴν χεῖρα,
 καὶ ἐτράπη πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐτρέπετο πρὸς
 τὴν ἀριστερά. Μετὰ μίαν ὥραν ἀκόμη, φθὰς εἰς τὸ
 πρῶτον χωρίον, ἐμίσθωσεν ἵππον, ἐφ' οὗ ἀφίχθη εἰς
 Τόμος Α'.

Ποντικὸν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ Νόννου, ὅστις καὶ
 αὐτὸς ἵππευσεν ἅμα ἐμακρύνθη ὅσον ἔπρεπε τῆς Λα-
 κεδαιμόνος.

Ὁ διάπλους των, τοῦ Νόννου ὡς ναυλωτοῦ, τοῦ
 δὲ 'Ραιμόνδου ὡς ναύτου, ἀπὸ Πελοποννήσου εἰς Σι-
 κελίαν καὶ ἀπὸ Σικελίας εἰς Γαλλίαν, ὑπῆρξεν εὐτυ-
 χέστερος ἀκόμη καὶ ταχύτερος ἀπὸ τὴν πρώτην ὁδοι-
 πορίαν των. Ἄμα δὲ ἀφίχθησαν εἰς Μασσαλίαν, ὁ
 πλοίαρχος δένειμε τὸν μισθὸν εἰς τοὺς ναύτας. Ἄλ-
 λ' ὁ 'Ραιμόνδος ἀπήτησε τὸ διπλάσιον. Ὁ πλοίαρχος
 ἀντέστη, ὁ 'Ραιμόνδος ὠμίλησεν αὐθαδῶς, ὁ πλοίαρ-
 χος ὠργίσθη καὶ τὸν ἐδίωξεν. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ
 ταῦτα ὁ 'Ραιμόνδος ἐφθασεν εἰς Σαμπλίτην διὰ τῆς ὁ-
 δοῦ τῆς ἀγούσης ἐκ Παρισίων.

Ὅταν δὲ μετὰ τινὰς στιγμὰς παρουσιάσθη εἰς
 τὸν 'Ροβέρτον Σαμπλίτην, ἦτον ὠχρὸς ὡς νεκρὸς, καὶ
 οἱ πόδες του ἔτρεμον.

— Ὁ 'Ραιμόνδος! εἶπεν ὁ 'Ροβέρτος, συστέλλων
 Φυλλ. 9

ελαφρῶς τὰς ὀφρῦς. Μὰ τὸν ἅγιον Διονύσιον, μέγα θαῦμα! Διεσκέδαζες, φαίνεται, εἰς τὰ Παρίσια, φίλε. Εἶχον νομίσει ὅτι ἐλαβες ὑπηρεσίαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας, ἢ ὅτι ἀπῆλθες εἰς σκηναὶς δικαίων.

— Τοῦτο, Ὑψηλότατε, ἐπλησίασε καὶ νὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ Ραιμόνδος μὲ φωνὴν τρέμουσαν. Οἱ δικαιοὶ ἐκινδύνευσαν νὰ μὲ δεχθῶσιν ἀναξίον τῶν συναδελφόν.

— Πῶς τοῦτο! ἠσθένησας; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ; Ὑψηλότατε, ἔνομίζον ὅτι ἀντ' ἐμοῦ ὠμίλουν τὰ κλονούμενα μέλη μου καὶ αἱ πελιδναὶ παρειαὶ μου.

— Τῷ ὄντι, αἱ παρειαὶ σου . . . ὦ τὸν ταλαίπωρον! Εἶσαι λευκὸς ὡς κήρινος Λάζαρος. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον ὅτι φορεῖς ψιμμύθιον.

— Ναί! τὸ ψιμμύθιον τοῦ θανάτου, εἶπε μὲ γοερὰν φωνὴν ὁ Ραιμόνδος. ὦ! τὰ ἐπάρματα Παρίσια! Ἀπὸ τὸν βόρβορον τῶν ὀδῶν καὶ τὰ τέλματα τοῦ Σηκουάνου τῶν ἀνέπνευσα τὴν λοιμικὴν, ἥτις ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ θείσῃ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου. Ἐπιτρέψατέ μοι, Ὑψηλότατε, νὰ καθίσω, διότι οἱ πόδες μου τρέμουν ὡς κάλαμοι.

— Κάθησε, κάθησε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, δεικνύων αὐτῷ καθέδραν. Τὸ βλέπω, εἶσαι πολὺ ἀδύνατος. Ἄλλ' ἐξήγησόν μοι τοῦτο. Ὅταν ἤρχισα ν' ἀνυπομονῶ διὰ τὴν ἀπουσίαν σου, ἔγραψα εἰς τὰ Παρίσια, εἰς διαφόρους φίλους μου, ἔγραψα εἰς τινὰς αὐλικούς, νὰ ἐρωτήσω τί γίνεσται, ἀλλὰ κἀνεὶς οὔτε σὲ εἶδεν οὔτε σὲ ἤκουσεν.

— Ἐννοεῖται ὅτι κἀνεὶς οὔτε μὲ εἶδεν οὔτε μὲ ἤκουσε. Νομίζετε, Ὑψηλότατε, ὅτι, ἀν παρῴσθημι εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἐγένετο γινώσκον ὅτι ἐγὼ, ὁ ταπεινόςτατος δοῦλος τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητος, ζητῶ δάνεια, δὲν ἤθελεν ἐννοηθῆ διατί τὰ ζητῶ, καὶ ὅτι μ' ἦτον δυνατόν νὰ τὰ εὔρω ἐπὶ τόκῳ ὀλιγωτέρῳ τῶν πενήτηκοντα τοῖς ἑκατόν; Ὁ ἐπίδοτος αὐθέντης τῆς Πελοποννήσου, τί παχυτέρα δάμαλις διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοκιστὰς τῶν Παρισίων; Διὰ τοῦτο ἐκρύβην ὑπὸ ψευδώνυμον . . .

— Ἄ! ἀρίστην ἰδέαν συνέλαβες. Καὶ πῶς ὠνομάσθη;

— Πῶς ὠνομάσθη; ὦ! ὠνομάσθη . . . ναί, ὠνομάσθη Μονέλος Μονφόρτος.

— Ἄ! τότε ἐννοῶ πῶς δὲν σὲ ἀνεκάλυψαν. Ἄλλ' ἡ μετωνυμία σου καὶ ἡ τόση ἀργοπορία εἶχον τοῦλάχιστον τι ἀποτέλεσμα;

— Εἶχον ἀποτέλεσμα ὀκτακισχιλίων ὑπερπύρων.

— Τί λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν. ἔλαβε δὲ πλήρη εὐγνωμοσύνης εἰς τὰς χεῖράς του τὰς δύο χεῖρας τοῦ Ραιμόνδου, διότι τοσαύτην ποσότητα εἰς ἓν συνηγμένην ἐπιζῶντος του δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸ μικρὸν ἀρχοντόπουλον τῆς Καμπανίας. Ἀλλὰ βεβαίως, ἐπρόσθεσε, πρᾶντων τὴν χαρὰν του, πρὸς τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα τοῖς ἑκατόν! Αὐτὴ ἡ αὐθεντεία θὰ μὲ σβύσῃ πρὶν μὲ πλουτίσῃ.

— ὦ! πῶς τρέμουν οἱ πόδες μου ἀπὸ ἀδυναμίας! εἶπεν ὁ Ραιμόνδος! Καὶ ἐν ᾧ ἐπάλαισα μὲ

τὸν θάνατον, συγχρόνως ἐπάλαισα καὶ μὲ τοὺς τοκαγλύφους. Ἐθριάμβευσσα ὁμῶς καὶ αὐτῶν καὶ ἐκείνου! Κατ' ἀρχὰς οἱ Ἰουδαῖοι μ' ἐζήτησαν πενήτηκοντα, ἐγὼ εἶδσα δεκαπέντε, καὶ δὲν ἐσυμβιβάσθημεν. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας μ' ἐπρότειναν τεσσαράκοντα, ἐγὼ εἶδσα δώδεκα, καὶ πάλιν ἐγωσίσθημεν ἀπρακτοί. Μετ' ἄλλας δεκαπέντε, ἐπανελθόντες, μ' ἐζήτησαν τριάκοντα, ἐγὼ κατέβην εἰς δέκα. Τέλος μετὰ ἑτι δεκαπέντε ἡμέρας ἐπιστρέψαντες, κατέβησαν εἰς τὰ εἴκοσιν, ἐγὼ δὲ εἰς τὰ ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν· καὶ τότε, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι μὲν ἐβλεπον ὅτι ἡ κλίμαξ προέβαινε πρὸς βλάβη των, ἐγὼ δὲ ὅτι εἰς καὶ ἡμισὺς μὴν εἶχε παρέλθει εἰς διαπραγματεύσεις, ἐσυμβιβάσθημεν εἰς τὰ δέκα.

— Δέκα τοῖς ἑκατόν! ἀνέκραξε πλήρης ἐκστάσεως ὁ Ροβέρτος, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ραιμόνδου. — Φίλτατε, φίλτατε, ἐπρόσθεσεν, ὅταν ἔλθω εἰς Πελοπόννησον, θὰ σοὶ δώσω τὸ ὠραιότερον τῆς αὐθεντείας τιμᾶριον. Θὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐκλέξῃς ὁ πρῶτος.

— ὦ! Ὑψηλότατε, ἀρκεῖ νὰ φθάσῃτε εὐτυχῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὑπηκόου σας.

— Ἡ ὑπηρεσία ἦν μοι ἀνέδειξας εἶναι μεγίστη, φίλε Ραιμόνδε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, καὶ μάλιστα ἐγκαιρὸς. Ἐσχάτως εἶχον ἀποφασίσαι, ἀν μίαν ἐβδομάδα ἀκόμη δὲν εἶχες φανῆ, ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ σὲ περιμείνω, διότι, βλέπεις, καὶ ὁ χειμὼν προχωρεῖ. Ἀλλὰ χθὲς μ' ἤλθον εἰδήσεις ἐκ Πελοποννήσου. Ὁ πενθερός τοῦ Δεσπότη τοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βιλλαρδουίνου καὶ μ' ἐπρότεινεν, ὡς ἠξούρεις, τὴν ἐκγονὸν του εἰς γάμον, μὲ εἰδοποιεῖ, ὅτι ἰσῶς δὲν θὰ εὔρω τὸν Τοποτηρητὴν τόσον πρόθυμον νὰ μᾶς παραχωρήσῃ τὴν ἐξουσίαν· καὶ ἐπὶ αὐτὸς μὲν προπαρεσκεύασε τοὺς Ἕλληνας νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀλλ' ὅτι φρονεῖ ἀναγκαῖον νὰ παρῴσθη καὶ ἐγὼ μετὰ τινος δυνάμεως ἀξιοσεβάστου.

— Φρόνιμος ἄνθρωπος μοὶ φαίνεται ὁ πενθερός εὔτος, εἶπεν ὁ Ραιμόνδος. Ἡ συμβουλή του εἶναι ἀρίστη. Κατ' εὐτυχίαν ὁμῶς καὶ εὐκατόρβωτος ἀφ' ὅτου ἔχομεν χρήματα. Ἀλλὰ νομίζω καλὸν νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν, καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς συνοδίας.

— Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀναμφιβόλως, ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς μάλιστα, καὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐτοιμασίαν πενήτηκοντα ἵππων καὶ πενήτηκοντα πεζῶν λοχχοφόρων ἀναθέτω εἰς τὴν ἐπιμελείαν σου, Ραιμόνδε.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Ραιμόνδος ἐφαίνετο ἐναγωνίως καὶ ἀκάματος ἀδιακόπως ἐκινεῖτο, ἐτρέχεν ἄνω καὶ κάτω, ἠγόραζε πανοπλίαν, ἐδοκίμαζεν ἵππους, ἐμίσθου στρατιώτας. Ἀλλὰ τόσον ἀκριθὲς ἦτον εἰς τὴν ἐκλογὴν, τόσον ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ποιότητα μᾶλλον ἢ τὴν ποσότητα, ὥστε ὁ ἵππος, ὅστις τὸν εὐπρέστησε τὸ πρῶτ, τὸν δυσπρέστησε τὸ ἑσπέραν, τὸν στρατιώτην ὃν ἐστρατολόγει τὴν προτεραιάν, ἀπέβαλλε τὴν ὑστεραιάν, ἀνακαλύψας διὰ νυκτὸς τὰ κεκρυμμένα του ἐλαττώματα. Διὰ τοῦτο ὅταν τὴν δωδεκάτην ἡμέραν ὁ Ροβέρτος, ἰσταμένος εἰς τὸ παρὰ θυρὸν του, εἶδει εἰς τὸν Νόννον μετ' εὐαρεσκείας

τὸν ἡμίονον διερχόμενον διὰ τῆς αὐλῆς, καὶ παρὰ τοῦ θύου ἀπὸ τρεῖς νεοσυλλέκτους, κύπτοντας ὑπὸ βάρους ἀσπίδων, δικτυωτῶν χιτῶνων καὶ ἄλλων ἐπιπλοῦν. ὁ Νόννος, ὅστις ἐφθόνηι ὀλίγον τὴν πρὸς αὐτὸν γάλην τοῦ αὐθέντου ἐμπιστοσύνην,

— Εἰς τοὺς τόπους μας, εἶπεν, ἐκεῖ διεγούνηται ἀπεπύργη ποτὲ γυνή, ἥτις ὑφαίνει θαυμασίως, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ τὴν παράδοξον μανίαν νὰ παραλύῃ τὴν νύκτα ὁπτιεργάζετο τὴν ἡμέραν, ὥστε πάντοτε ἦτον ἡσυχία, καὶ ποτὲ ὁ ἰστός τῆς δὲν ἤρξανεν. Ἐποπτεύω ὅλον ὅτι ἡ στρατολογία μας προχωρεῖ ὡς ὁ ἰστός τῆς καλῆς Πηνελόπιδος.

— Νόννε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, νομίζω ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὸν Ῥαιμόνδον.

— Καὶ τοῦτο εἴμπορεῖ νὰ ἦναι ἀληθές, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ἐπίσης. Παρῆλθον δώδεκα ἡμέραι, δηλαδὴ ὁ χειμῶν, καὶ ὅλαι αἱ δυσκολίαι τῆς ὁδοιπορίας μῆσαν κατὰ τοσοῦτον. Εἶναι ἔτοιμος ὁ Ῥαιμόνδος;

— Εἰς δώδεκα ἡμέρας, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος, εἴμις νὰ μ' ἐτοιμάσῃ στρατὸν ὀλόκληρον;

— Σταυροφορίαν εἶδνατο νὰ ἐτοιμάσῃ εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, σὰς βεβαιῶ, ὑψηλότατε.

— Ἀπαιτεῖς ἀπὸ αὐτὸν τὰ ἀδύνατα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ Νόννος, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐκλύπτονται τὰ ὄρη ἀπὸ χιόνα, τὰ πελάγη μαστίζει ἕδη ἡ θύελλα. Ἐπειτα ἤκουσα καὶ μίαν τινὰ φήμην εἰς Πελοπόννησον, ὅτι ὁ θεῖός σας ὑπεσχέθη ν' ἀφήσῃ αὐθέντην τὸν Βιλλαρδουῖνον, ἂν δὲν πέμψῃ διάδοχόν σου ἐντὸς τοῦ ἔτους.

— Πῶς λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος. Εἶναι ἀληθές τοῦτο;

— Ἀληθές δὲν ἤξεύρω ἂν ἦναι· ἐλέγετο ὁμοίως. Ἄν ψευδές, δὲν βλάπτει ποσῶς εἰς τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα νὰ φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὴν αὐθεντείαν τῆς ἂν ἀληθές ὁμοίως, μεγάλως τῆ ὠρελεῖ.

— ὦ! ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, περιερχόμενος ἄνω καὶ κάτω μετὰ ταραχῆς. Τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ἡ σωματοφυλακή σου εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἠτοιμάσθη.

— Καὶ νεύσας ἕνα τῶν ὀπαδῶν του, τῷ εἶπε νὰ καλέσῃ τὸν Ῥαιμόνδον.

— Καὶ τότε, ἐπρόσθεσε, δυνάμεθα νὰ μὴ περιμείνωμεν;

— Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἀπήντησεν ὁ Νόννος, πρὸς νὰ μείνετε ὡς τὸ ἔαρ μετὰ στρατὸν ὀλόκληρον, προτιμότερον νομίζω ν' ἀναχωρήσῃτε ἀμέσως, ἔστω καὶ μόνος.

— ὦ! βεβαίως, εἶπε, μᾶλλον εἰς τοὺς στοχασμούς του ἢ εἰς τὸν Νόννον ἀποκρινόμενος, ἂν ἦναι ἀληθές τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ μένωμεν. Ν' ἀναχωρήσωμεν, ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἄς ἰδῶμεν τί λέγει ὁ Ῥαιμόνδος.

— Ποῦ εὑρίσκονται αἱ προπαρασκευαί μας; φῖλε Ῥαιμόνδε, εἶπε πρὸς αὐτὸν εἰσερχόμενον.

— Σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶναι ἔργον μιᾶς ἡμέρας, ἀπεκρίθη αὐτός· καὶ ὁμοίως προχωροῦσι γιγαντιαίως. Ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω νὰ εἶμεθα ἔτοιμοι. Ἡ ἐκλογή

εἶναι δύσκολος! Οἱ ὀπλοποιοὶ εἶναι ἀμαθέστατοι, οἱ ἵπποκάπηλοι ἀπαταιῶνες ἀξιοκρέμαστοι. Χθὲς τὸ ἔσπερας τρεῖς ἠγόρασα ἵππους. Σήμερον βλέπω, ὅτι ὁ εἷς ἦτον τυφλός, ὁ ἄλλος λεπρός, καὶ ὁ τρίτος φθισικός. Τοὺς ἀπέδωκα μ' ἑκατὸν ραβδίτους μισθὸν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, διὰ ταῦτα ὁ Νόννος δυσχυρίζεται, ὅτι, ὡς δὲν ἤξεύρω ποῖα γυνὴ τῆς γνωριμίας του, ὑφαίνει τὴν ἡμέραν καὶ ἐξηλώνει τὴν νύκτα.

— Ἡστειεύομαι, εἶπεν ὁ Νόννος ἐρυθριῶν.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Ῥαιμόνδος, ἐρυθριῶν καὶ αὐτὸς οὐχ ἦττον, ὅτι ἐκλέγω ἐπιμελῶς, διότι θέλω τὴν συνοδίαν ἀξίαν τῆς ὑψηλότητός σας. Δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσωμεν μετὰ ἵππους τυφλοὺς καὶ στρατιώτας χωλοὺς.

— Ὁ Νόννος φρονεῖ, ὅτι, ἀντὶ νὰ περιμείνωμεν συνοδίαν, προτιμότερον εἶναι ν' ἀναχωρήσωμεν χωρὶς αὐτῆς.

— Βιάζεται, νομίζω, ὁ Κ. Νόννος, εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδος. Δὲν θέλει νὰ περιέλθῃτε τὴν Εὐρώπην ὡς ἀλήτης, οὔτε φθάνων εἰς τὴν ἐπικράτειάν σας, νὰ μείνετε εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ὑπηκόων σας, ἂν θέλωσι νὰ σὰς δεχθῶσι.

— Ἡξεύρεις ὁμοίως τί ἤκουσεν εἰς τὴν Πελοπόννησον; εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδος, ὅτι, ἂν δὲν φθάσω ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θεῖου μου, ἡ αὐθεντεία μένει ὀριστικῶς εἰς τὸν Βιλλαρδουῖνον.

— Μῦθος! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαιμόνδος, ἐλαφρῶς ὠχριῶν καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ βηχὸς ἰσχυροῦ. Προφανῆς μῦθος. Πῶς δίδεται ποτὲ τοῦτο;

— Καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται ἀπίθανον, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Ἀλλὰ, ἂν φθάσωμεν πρῖν, ὡς λέγει ὁ Νόννος, οὐδεμίαν βλάβην μᾶς γίνεται, ἂν ὁμοίως μετὰ, ἴσως, κακόν. Διὰ τοῦτο θ' ἀναχωρήσω, καὶ ἔστω καὶ μόνος.

— Εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν ἐνδίδω πληρέστατα, εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδος ἐννοήσας πόθεν πνέει ὁ ἀνεμῶς. Ναι, πρέπει ἀρεύκτως ν' ἀναχωρήσῃ ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης. Ὅσον τάχιον τότε καλλίτερον. Ν' ἀπέλθῃτε ἀνευ συνοδίας, κατ' ἐμὲ, θὰ ἦτο σφαλμα μέγα καὶ μέγα δυστύχημα! Θὰ φθάσωμεν εἰς τόπον δυσμενῆ ἴσως, ὅπου πρέπει νὰ παρουσιασθῆτε μετὰ δυνάμεως διὰ νὰ σὰς φοβηθῶσι· θὰ διαβῶμεν διὰ τόπων φιλικῶν, ὅπου πρέπει νὰ παρουσιασθῆτε ἀξιοπρεπῶς διὰ νὰ σὰς σεβασθῶσιν.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Νόννος, διὰ νὰ φθάσωμεν, πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Τοῦτο λέγω καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαιμόνδος. Ὅσον ἀναγκαῖα καὶ ἂν ἦναι ἡ συνοδία, ἂν δὲν ἦτον ἔτοιμη· ἤθελον προτείνει νὰ μὴ τὴν περιμείνωμεν. Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν. . . .

— Μετὰ μίαν ἑβδομάδα, εἶναι ἔτοιμη; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀπήντησεν ὁ Ῥαιμόνδος.

— Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας λοιπὸν ἀναχωροῦμεν, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Καὶ ἂν ἔχωμεν καλὸν καιρὸν, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαιμόνδος, εἰς εἴκοσιν ἡμέρας φθάνομεν διὰ θαλάσσης.

— Ἄν ὁμως ἔχωμεν κακόν, ἀπήντησεν ὁ Νόννος, ὅστις εὐχαρίστως ἀντέλεγεν εἰς τὸν Ῥαιμόνδον, ὡς εἶναι ἐπόμενον εἰς ὦραν χειμῶνος, φθάνομεν εἰς μῆνας τρεῖς.

— ὦ! εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῶ, οὔτε ἔχω ὄρεξιν νὰ θαλασσομαχῶ ὅλον τὸν χειμῶνα. Διὰ ξηρᾶς πόσον καιρὸν χρειάζομαι;

— Δεκαπέντε ἡμέρας ὡς τὴν Βενετίαν ἀπήντησεν ὁ Ῥαιμόνδος· ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖ ἔχομεν πάλιν θάλασσαν.

— Τί θάλασσαν; εἶπεν ὁ Νόννος. Ἡ Ἀδριατικὴ τί εἶναι; εἶναι μέγας λιμὴν. Τὸν χειμῶνα πνέει πάντοτε βορρᾶς εἰς αὐτήν. Τὸ πολὺ δεκαπέντε ἡμέρας μᾶς φέρουσιν ἀπὸ Βενετίας εἰς τὸν Μωρέαν.

— Καὶ ἡ ὁδὸς τῆς ξηρᾶς δὲν ἔχει δυσκολίας; ἤρωτησεν ὁ νέος αὐθέντης.

— Εἰς τὴν Σαβαυδίαν ἔχομεν νὰ ὑπερβῶμεν τὰς Ἄλπεις, εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδος.

— Τὰς Ἄλπεις! καὶ τί εἶναι αἱ Ἄλπεις! ἀνέκραξεν ὁ Νόννος. Ὅρη καθὼς ὅλα τὰ ὄρη ἐν ὄρος τέλος πάντων περᾶται βεβαίως καὶ βατὸν εἶναι καὶ ὁδοὺς ἔχει. Ἄν ἔχη ὀλίγη χιόνα, καὶ μεγάλη δυσκολία! ἔχομεν στρατιώτας, τὴν καθαρίζομεν.

— Τοῦτο λέγω κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Ἀρ' οὐ εἶπτε τῆς αὐτῆς γνώμης, εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδος, δὲν ἀντιτείνω. Ἡ διὰ τῆς Βενετίας διάβασις ἔχει μάλιστα δύο μεγάλα πλεονεκτήματα. Πρῶτον ὅτι θ' ἀποκτήσῃτε μετὰ τοῦ δουκὸς σχέσεις, αἵτινες εἶναι ἀναπόφευκτοι εἰς τὴν μέλλουσαν ἐξουσίαν σας· δεύτερον ὅτι εἰς Βενετίαν, τὴν ναυτικὴν πόλιν, εἶσθε βέβαιος νὰ εὕρητε πλοῖα καλὰ καὶ ταχέα διὰ τὴν Πελοπόννησον.

— Ἐρρίφθη λοιπὸν ὁ κύβος, ἀνέκραξεν ὁ Ῥοβέρτος. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἀναχωροῦμεν διὰ ξηρᾶς. Ἀπέλθετε νὰ ἐτοιμασθῆτε.

— Ἐγὼ εἰμὶ ὅλος ἔτοιμος, εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδος, καὶ οἱ στρατιῶται θὰ ἦναι μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Ἐξερχόμενος δὲ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν,

— Ἐβάχαμεν εἰκοσιοκτὼ ἡμέρας, καὶ ἔχομεν ἄλλας τέσσαρας εἰς τὸν κόλπον. Μένουσιν ἀκόμη ἑκατὸν τριακόντα. Δί' ἐκείνας... ὁ θεὸς ὁδηγός!

ΚΕΦ. Η.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, ἧτις ἦν τοῦ Νοεμβρίου ἡ τρίτη, ἀνεχώρησαν τῷ ὄντι. Ἀπαξ δὲ καθ' ὁδὸν, ὁ Ῥοβέρτος εἶχε μεγάλην ἀνυπομονησίαν νὰ φθάσῃ, ὥστε ἂν ἡ συνοδία τοῦ Ῥαιμόνδου τῷ ἔφερε διαφόρους ἀναβολὰς, καὶ ὅτε μὲν οἱ πεζοὶ, ἀπαυδοῦντες, ἔμενον ὀπίσω, ὅτε δὲ ἐπιπτον τῶν ἵππων τὰ πέταλα, ἡ εἶχεν ἐπιδιορθώσεως ἀνάγκην ἡ ἵπποσκευὴ, ἐρθασεν ὁμως εἰς τὴν Σαβαυδίαν, ἐμπρὸς τῶν Ἄλπειων, ὅσον ἐνεδέχετο ταχέως ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἧτοι εἰς ἡμέρας ὀκτώ. Ἐδῶ ἀπεφασίσθη ν' ἀναπαυθῆ ἡ συνοδία μίαν ἡμέραν, καὶ νὰ ζητηθῶσι συγχρόνως πληροφορίαι περὶ τῆς ὑπερβάσεως τῶν Ἄλπειων.

Αἱ πληροφορίαι δὲν ἦσαν εὐάρεστοι. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν

ἀδιάβατοι, ἡ χιὼν ἔκειτο τέσσαρας πήχεις ὑψηλὴ ἐκ αὐτῶν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαιμόνδος, ὑπερβολαί! Μακρόθεν μεγαλοκοιοῦνται τὰ πράγματα. Ἡ χιὼν, ὅση πυκνοτέρα, τόσο στερεωτέρα γίνεται. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ περιμένωμεν τὸν Ἰούλιον νὰ τὴν ἀναλύσῃ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δυνάμεθα νὰ διέλθωμεν. Τέλος πάντων τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ δοκιμάσωμεν οὔτε ἔχομεν τί καλλίτερον ἄλλο νὰ κάμωμεν.

Οἱ προτρεπτικοὶ καὶ πρόθυμοι οὗτοι λόγοι ἤρρισκον εἰς τὸν Ῥοβέρτον, διότι ἦσαν ἐντελῶς σύμφωνοι μὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀπόφασιν. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ἤρχισαν ν' ἀναβαίνωσι τοῦ ὄρους τοὺς πρόποδας. Ἀλλὰ μόλις προῦχώρησαν ἡμίσειαν ὦραν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ σταθῶσι, διότι οἱ τρεῖς προπορευόμενοι ἵππεῖς ἐβυθίσθησαν μέχρι τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων τῶν, καὶ τέσσαρες ὦραι ἐχρειάσθησαν μέχρις οὗ ἀποσπασθῶσιν ἐκείθεν καὶ σωθῶσιν ἀπὸ τὸν ἀφευκτὸν θάνατον. Κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην ἐπέισθησαν ἐν τὸς ὀλίγου, ὅτι τοῖς ἦτον ἀδύνατον νὰ προβῶσι, διότι ἐμπρὸς τῶν ἐπυργούτο ἡ χιὼν εἰς λόφους, καὶ ὑπερᾶνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἐβλεπον σεσωρευμένα τὰ ὄρη ὡς οὐρανομήκεις πυραμίδας κρυτάλλου. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπομένως ἠναγκάσθησαν νὰ σταθμεύσωσιν ἀπρακτοί, ὅπου τὴν προτεραίαν. Τὴν δ' ἐπαύριον ἀπειραθήσαν ἄλλων τινῶν διευθύνσεων, ἀλλὰ τὰς εὔρον ἐτι μᾶλλον συγκεχωσμένας καὶ ἀδιαβάτους, καὶ τότε μᾶλλον ἐπικινδύνους, καθ' ὅσον ἐκρέμαντο ἐπὶ βαράθρων, ὧν τὸ χεῖλος συνέχεεν ἡ χιὼν μετὰ τῆς ὁδοῦ. Καὶ αὕτη λοιπὸν ἡ ἡμέρα παρήλθεν ἐπὶ ματαίῳ.

Τὴν ἐσπέραν ἐγένετο συμβούλιον, καὶ ὁ Ῥαιμόνδος ἐπρότεινε νὰ ἀνασκαφῆ ἡ χιὼν. Ἄλλ' αἱ λόγχοι μόναι τῶν στρατιωτῶν δὲν ἤρχουν, ἀπητοῦντο δ' ἐργαλεῖα εἰς τὴν ἀνασκαφήν. Ἡ ἐπιούσα ἐχρησίμευτεν εἰς ζήτησιν καὶ συγκομιδὴν αὐτῶν ἐκ τῶν περὶ χωρίων. Δύο ἡμέραι ἀκόμη ἐδαπανήθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας τὰ κινδυνωδέστερα μέρη ἐφαίνοντο ὅπως οὐν βατὰ, ὥστε ἡ διάβασις ἀπεφασίσθη ἐξάπαντος διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἀλλὰ διὰ νυκτὸς ἔπεσε τάση χιὼν, ὥστε, ὅπου πρὶν εἶχε βάθος τεσσάρων πήχεων, ἐστιβάχθη ἤδη εἰς πήχεις ἕξ. Ἡ ἀπελπισία τῶν ὁδοιπόρων ἦτον ἀπερίγραπτος. Ὅλην τὴν μετὰ ταῦτα ἡμέραν διέμειναν βουλευόμενοι, μίαν γνώμην ἀπορρίπτοντες καὶ ἄλλην προτείνοντες.

— ὦ! ἂν εἶχον εἰτακουσθῆ! ἔλεγεν ὁ Ῥαιμόνδος, ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἄν ἡ ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶχεν ἐκλέξει τὴν ὁδὸν τῆς θαλάσσης, ἴσως τώρα θὰ ἦμεθα εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ὁ Ῥοβέρτος περιεφέρετο ἄνω καὶ κάτω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μ' ἐναγώνια βήματα. Τέλος δ' ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ Ῥαιμόνδου.

— Τὴν ὁδὸν τῆς θαλάσσης! ἀνέκραξε. Εἶχομεν ἄδικον νὰ μὴ πορευθῶμεν τὴν ὁδὸν τῆς θαλάσσης. Τοῦλάχιστον ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει προπετὲς ὄρος, ὑψούμενον ἀγερῶχος ἐμπρὸς σου, ἀψηροῦν ὄλους τοὺς ἀγῶνά σου, καὶ βιάζον σε νὰ μένης μῆνας ὀλοκλήρους ἐμπρὸς τοῦ μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας. Παρὰ νὰ μένωμε

ἔδωκε συντελείας τῶν χρόνων, προτείνω νὰ στραφῶν ὀπίσω, καὶ νὰ λάβωμεν τὴν ὁδὸν τῆς θαλάσσης. Ἰὶ λέγετε;

Ἰαι ἐκηρύχθησαν ἐναντίοι αὐτῆς τῆς ἰδέας ὅταν διυηρωτήθησαν, ποίαν ἀντικροτείνουσιν, ὅλοι ἐσιώπησαν.

— Αὐριον λοιπὸν ἀναχωροῦμεν δι' ὀπίσω, καὶ τὸν πρῶτον λιμένα, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, ὅταν κινηθῶμεν, εἶναι ἐλπίς καὶ νὰ φθάσωμεν ὅταν καθήμα, ὄχι.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ὁ καιρὸς εἶχεν ἀνοίξει· ὁ οὐρανὸς ἦτον αἰθρῖος, ὁ ἥλιος ὄπωσόν θερμὸς, ὁ ἀνεμὸς ἦεν νότιος, καὶ ἡ χιὼν ἤρχιτε ν' ἀναλύη. Μεγάλη γὰρ εἰς τὸ μικρὸν στρατόπεδον! Μία ἡμέρα τοιαύτη ἀκόμη, καὶ αἱ ὁδοὶ ἦσαν βαταί. Ἡ καλοκαιρία ὅντι ἐξηκολούθησε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ τὴν τρίτην ἀπὸ πρωίας ἀπεπειράθησαν πάλιν τῆς ἀναβάσεως. Ἡ χιὼν ἦτον ταπεινότερα, καὶ πολλαχοῦ ἐλύετο εἰς βύακας καὶ χειμάρρους. Ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν, ἐν ᾗ διέβαινον εἰς οὐ μικρὸν ὕψος τὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους, αἰφνης βαρεῖα βροντὴ ἤκούσθη ὑπεράνω τῶν περαλῶν των, τὸ ὄρος ὀλόκληρον ἐφάνη κινούμενον καὶ μετὰ φοβεροῦ τραγμοῦ καὶ πατάγου κατακυλιέσθη τεραστία νιροστιβάς, καὶ κατακάλυψεν ὅλην τὴν ὁδὸν ὀπισθεν των. Δύω λεπτά μετὰ ταῦτα, καὶ πᾶσα ἡ συνοδία ἐθάπτετο ὑπὸ τὴν χιὼνα. Ὑπὸ τρόμου καταληφθέντες ἐσπευδον ὅλοι σιωπηλῶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἐστρεφον αὐτομάτως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰς γιγνοσκοπεῖς κορυφάς, τρέμοντες μὴ τὰς ἰδῶσιν αἰφνης κατακυλιόμενας ἐπὶ τὰς κεφαλὰς των. Οὕτως ἐφθασαν τὴν ἐσπέραν εἰς μικρὰν τοῦ ὄρους κοιλάδα, ὅπου ἐκείντο ὡς ἐντεταφισμένα εἰς τὴν χιὼνα τρία ἢ τέσσαρα ἀθλία καλύβια τῶν ποιμένων τῶν Ἀλπεων. Ἐδῶ κατέλυσαν τὴν νύκτα ταύτην ἀπόφασις ἔχοντες ν' ἀπέλθωσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' οἱ ποιμένες τοῖς ἐβεβαίωσαν, ὅτι τοῦτο τοῖς ἦτον ἀδύνατον, ὅτι ἀλλεπάλληλοι νιροστιβάδες, κατακρημνισθεῖσαι τὴν προτεραίαν καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν, τὴν ἀπέκλεισαν ἐντελῶς.

— Ἐν γένει, εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν, ἡ διαβάσις εἶναι κινδυνωδεστάτη καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, διότι ὅταν μὲν πίπτῃ χιὼν, ἡ ὁδὸς εἶναι ἀβατος, ὅταν δὲ χλιαίνεται ὁ καιρὸς, κρημνίζονται ἀπὸ τὰ ὕψη ὄγκοι χιόνων ἱκανοὶ νὰ θάψωσι χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κατακλειόμεθα εἰς τὰς καλύβια τῶν ὀρέων, ἔχοντες ζωοτροφίας πολλῶν μηνῶν, καὶ σπανίως ἐξερχόμεθα πρὶν μᾶς ἔλθουν αἱ χελιδόνες.

— Καὶ αἱ χελιδόνες πότε σᾶς ἐρχονται;

— Τὸν Μάρτιον.

Ἡ συνοδία ὅλη ἐσχίρτησεν.

— Ἀπελπισία! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαιμόνδος. Τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας εἰς τὸ ἐπάρατον τοῦτο μέρος! ὦ! ἂν μ' ἐπιστεύατε καὶ ἐπηγαίναμεν διὰ θαλάσσης!

— Τρεῖς μῆνας! οὔτε τρεῖς ἡμέρας δὲν μένω, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Οὔτε τρεῖς ὥρας, ἂν ἦτον δυνατὸν, ἀπήντησεν ὁ Ῥαιμόνδος. Χαρίεσσα δὲν εἶναι τῶνόντι ἡ διατριβὴ εἰς τὰ τερπνὰ αὐτὰ βασιλεία τοῦ χειμῶνος. Ἀλλὰ

πρὸ πάντων πρόκειται περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητος, καὶ ἐξ μῆνας ἂν πρεπή νὰ μείνωμεν τεθαμμένοι ὑπὸ τὰς χιόνιας τῶν Ἀλπεων. Ἐν ὄσῳ ἔχομεν ζωοτροφίας φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκθέσωμεν τὴν ὑμετέραν Ὑψηλότητα. Ὁ Μωρέας εὐχεταὶ βεβαίως νὰ σᾶς ἰδῇ ἀφιχθέντα ταχέως, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ σᾶς ἰδῇ ἀσφαλῶς ἀφιχθέντα.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐκραξέε καὶ ἐβόα μετ' ἀπελπισίας, ὁ Νόννος ἐγόγγυζεν. Ἀλλ' οὔτε κραυγαὶ οὔτε γογγυσμοὶ μετέβαλλον κατ' οὐδὲν τὴν ἀμήχανον θέσιν των. Τρεῖς ἡμέρας ἔμενον εἰς ἐντελῆ πολιτορκίαν. Τὴν δὲ τεταρτην, κατ' ἐπίμονον προτροπὴν τοῦ Νόννου, ὅστις ἐναγμόνον στοχασμὸν ἐφαίνετο ἔχων, νὰ φθάσῃ, καὶ πάντα κίνδυνον ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίζετο διὰ νὰ τὸν ἐπιτύχῃ, ἀνεχώρησαν πάλιν, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῶν τολμηροτέρων μεταξὺ τῶν ποιμένων. Ἀλλ' εἰς ἕκαστον βῆμα νέα δυσκολία, νέο κίνδυνος, νέα χρονοτριβαί. Πολλάκις ἐχάραττον τὴν ὁδὸν διὰ τῆς σκαπάνης, πολλάκις ἤκουον τὰς νιροστιβάδας ὡς βροντὰς καταταρασσομένας περὶ αὐτῶν, καὶ ἄλλοτε ἠναγκάζοντο νὰ μένωσιν ἡμέρας εἰς τὰ σπάνια τοῦ ὄρους χωρία ἢ νὰ κατασκηνοῦσιν εἰς τὰς βαθυτέρας τοῦ φάραγγος ἐν γένει, δὲ διηρεῖτο ἡ συνοδία εἰς δύο φατρίας, ὧν ἡ μία ἤθελε τὴν ὀδοιπορίαν ἀσφαλεστέρην μᾶλλον ἢ ταχυτέραν. Ταύτης ὀκαδὸς ἐφαίνετο, καὶ ἰσως ἀρχηγὸς ἦτον ὁ Ῥαιμόνδος. Ἡ δὲ ἄλλη ἐπρέσβευε τὴν ταχύτητα, ἀψηφούσα πᾶν κώλυμα. Ταύτης ψυχὴ ἦν ὁ Νόννος ὁ δὲ Ῥοβέρτος, προστιθέμενος εἰς ἕκατέραν, ἐκράτει τὴν πλάστιγγα ἰσορροποῦν μετὰ τῶν δύο. Οὕτω μόλις μετὰ δέκα ἡμέρας, ὑπερβαίντες ὑψηλὴν κορυφὴν, εἶδον τέλος ἀνελισσόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας των τὸ τερπνὸν πανόραμα τῶν πεδινῶν τόπων, ἐφ' ὧν ὁ χειμῶν ἐξέτεινεν ἤδη ἐξησθενημένον βραχίονα πρὸς τὸ ἔαρ, ὅπου ἔπνεον γλυκύτεραι αὔραι, καὶ ὅπου ἡ νέα χλόη ἠμφισβήτηε τὰ πεδία εἰς τὴν ὑποχωροῦσαν χιὼνα.

Ὅλοι κατήρχοντο τὸ ὄρος μετὰ πόδας σκιστῶντας ὑπὸ ἀνυπομονησίας καὶ μετὰ καρδίαν πετώσαν ὑπὸ χαρᾶς, θεωροῦντες τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἡμέραν τῆς σωτηρίας των, ὁ δὲ Ῥαιμόνδος κατήρχετο ὑπολογιζόμενος εἰς τοὺς δακτύλους του, καὶ ψιθυρίζων καθ' ἑαυτόν·

— Αὐτὸς ὁ Νόννος ἔχει τὸν δαίμονα εἰς τὸ σῶμά του. Χωρὶς αὐτοῦ θὰ διετρίβομεν ἀκόμη εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην κοιλάδα τῶν Ἀλπεων, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τῶν ἀθῶων ποιμένων τῆς, καὶ θὰ περιεμμένον ἐκεῖ τῶν χελιδόνων τὰ πρῶτα ἄσματα. Εἰς τὰς Ἀλπεὶς ἐστήριζον τὰς κραιπνὰς ἐλπίδας μου, καὶ ἰδοὺ αἱ Ἀλπεὶς ὀπίσω τῶν νώτων μας. Ἀκόμη ἑκατὸν ἡμέραι! Ἐκατὸν ἡμέραι εἶναι τρεῖς μῆνες καὶ δέκα ἡμέραι. ὦ! οἶλε Βιλλαρδουίνε, φοβοῦμαι... Καὶ ἔμεινε σκεπτικὸς. Βλέπων δὲ τὸν Ῥοβέρτον ὅτι διήρχετο πλησίον του,

— Ὑψηλότατε, εἶπεν, ὅταν ἤμεθα ἐδῶ, εἶπέτε, ὅτι εἶμεθα καὶ εἰς τὴν Βενετίαν. Τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ φθάσωμεν μετὰ μίαν ἐβδομηδεκάτην. Ἐπομένως φρονῶ ἀναγκαῖον νὰ κέμψητέ τινα ἐμπρὸς νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ καταλύματα, ἰσως δὲ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν

ὑποπτον Βενετικὴν κυβέρνησιν, μὴ παρεξηγήτη τὴν ἀφίξιν τόσων ὀπλοφόρων.

— Τῶνόντι, ἔχεις δίκαιον, ἀρεσκτον εἶναι, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος. Ἀλλὰ τίνα νὰ στείλωμεν; Σὺ, Ῥαιμόνδου, γνωρίζεις τὴν Βενετίαν. Θέλεις ν' ἀναλάβῃς τὴν ἀποστολὴν;

— Πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητος, εἶπεν ὁ Ῥαιμόνδου, καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἄλλην παρατήρησιν, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἐπροπορεύθη.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ μέλλων αὐθέντης τῆς Πελοποννήσου ἔφθασε μετὰ τῆς συνοδίας του ἀπέναντι τῆς Βενετίας.

Τρεῖς ὥρας μακρὰν τὸν ἀπήντησε ταχυδρόμος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ῥαιμόνδου, καὶ τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τοῦ Δουκὸς συγχαρητήριον, καὶ προσκλήτηριον εἰς τὴν πόλιν του.

Μετὰ δύο ὥρας εἶδε προτερχομένην πρὸς αὐτὸν πολυάριθμον συνοδίαν. Ὁ ἀρχηγὸς δ' αὐτῆς προσελθὼν ἀρίππευσε, προσεκύνησε τὸν Ῥοβέρτον ἐδαφιαίως, καὶ τῷ ἐξήγησεν ὅτι εἶναι ὁ προβεδόρος ἢ διοικητὴς τῆς *Τέρρα Φέρμας*, λαβὼν διαταγὴν παρὰ τοῦ ἐκλαμπροτάτου Δουκὸς νὰ δεχθῇ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, καὶ νὰ τὴν μεταβιβάσῃ εἰς Βενετίαν. Ὁ Ῥοβέρτος εὐχαρίστησεν ἐγκαρδίως διὰ τὴν τοιαύτην δεξιῶσιν, παρεκάλεσε τὸν Κ. Προβεδόρον νὰ ἱππεύσῃ, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν του. Ὁ δὲ Κύριος Προβεδόρος τὸν προσεκάλεσε νὰ δεχθῇ λιτὴν ἐστίασιν εἰς τὴν ἐπαυλὴν του, καὶ οὐδὲ τόσον ἀγροίκος οὐδὲ τόσον ὑπερήφανος ἦτον ὁ Ῥοβέρτος ὥστε ν' ἀποποιηθῇ.

— Ὁ Προβεδόρος τὸν ὠδήγησε τότε εἰς μεγαλοπρεπῆ οἶκον κείμενον ἐντὸς ὠραίου καὶ εὐρυχώρου κήπου. Ἐνταῦθα περιέμενε πολυάριθμος συναναστροφῆ, οἱ εὐγενέστεροι τῶν περιουκούντων. Αἱ πρῶται φιλοφρονήσεις καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι παρουσιάσεις ἐγένοντο μετὰ μεγάλης ἐπιστημότητος, καὶ διήρκεσαν δύο ἢ τρεῖς ὥρας. Μετὰ ταῦτα δ' ὁ αὐθέντης ἀπέθῃ ν' ἀνακλυθῇ ἐπ' ὀλίγον. Ἐπειτα παρετέθη τὸ γεῦμα, πολυτελέστατον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, καὶ ἐπι πολυτελέστερον φανὲν εἰς τοὺς πρὸ τοσούτων ἡμερῶν πλανωμένους εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς ἐρήμους τῶν Ἀλπεων. Διὸ καὶ παρετάθη ἡ εὐωχία μέχρι τῆς ἑσπέρας, ὅτε κῆπος καὶ οἶκος ἐφωτίσθησαν λαμπρότατα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ἡ συναναστροφὴ διελύθη, καὶ ὁ διοικητὴς ἦλθε, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖρας, νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐθέντου διὰ τὴν ἐπαύριον, οὗτος, ἀφ' οὗ τὸν εὐχαρίστησε θερμότατα, τῷ εἶπεν ὅτι ἀπὸ πρωίας θέλει μεταβῆ εἰς Βενετίαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοποιρίαν του. Ὁ Διοικητὴς ἔχει ῥέτισε μετὰ σέβας βαθὺ καὶ ἀπεσύρθη.

Τὴν δ' ἐπιούσαν, ἅμα ἠτοιμάσθη ὁ Ῥοβέρτος, ἐζήτησε τὰς λέμβους ὅπως διαβῇ τὸν πορθμόν. Προσελθὼν δ' ἀμέσως ὁ διοικητὴς, τῷ εἶπεν, ὅτι λέμβοι εἰσὶν ἑτοιμοὶ ὅσας θέλῃ, καὶ δύναται νὰ ἐπιβιβάσθῃ ἅμα λάβῃ λιτὸν πρόγευμα ἐπὶ ποδός. Ἡ πρότασις ἦν τόσον εὐγενὴς καὶ τόσον εὐλόγος, ὥστε ὁ Ῥοβέρτος εὐκόλως ἐνέδωκε. Συνέκειτο δὲ τὸ λιτὸν πρόγευμα ἀπὸ τὰ σπανιώτατα διὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἔτους

καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην προϊόντῃ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς, ἐν οἷς διέπρεπεν ὁ ἠδὺς αἶθοψ τῆς Κύπρου, καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς μεσημβρίας. Περὶ τὰ τὰ τέλη ὁ διοικητὴς ἔλαβεν ἐπιστολὴν τοῦ Δουκὸς, ἣν ἔσκευτε νὰ διακοινώσῃ εἰς τὸν Ῥοβέρτον. Ἐλέγετο δ' ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ Δουξ εἶχε πληροφορηθῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν περὶ τῆς ἀφίξεώς του, καὶ ἤθελε νὰ τὸν δεχθῇ μ' ὅλην τὴν εἰς τὸ ἄτομον καὶ τὴν ὑψηλὴν θέσιν του ἀνήκουσαν ἐπιστημότητα. Τὸν παρεκάλει ἐπιμένως νὰ περιμείνῃ τὰς δουκικὰς λέμβους, ἄς ἐμελλῆ νὰ τῷ πέμψῃ τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωίας, ὅπως ἡ παράταξις παρασκευασθῇ καταλλήλως.

Ὁ Ῥοβέρτος ἦτον ἀκράτητος ὑπὸ χαρᾶς, ἐνόμιζεν, ὅτι ἐγίνε πέντε δακτύλους ὑψηλότερος, καὶ περιβλέπετο ὀλίγον ὡς ὁ Ἰνδικὸς ὄρνις, ὅταν ἀπικρίθῃ, ὅτι φθὰς εἰς τὴν ἐπικράτειάν του δὲν θέλει λησμονῆσαι τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ Δουκὸς, καὶ ὅτι αἱ λοιπαὶ σχέσεις των θέλουσιν εἶσθαι τῶν τοιούτων προοιμίων ἀνάλογοι.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ ἡμέρα ἦτον λίαν θυελλώδης, καὶ ὁ Δουξ ἐμήνυσε δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένου του, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ τὸν ἀγαθὸν τοῦ ἀδελφοῦ εἰς τοιαύτην θάλασσαν, ἣτις, ἐντὸς τοῦ κινδύνου, δὲν ἐπιτρέπεν οὐδὲ τὴν προσήκουσαν παράταξιν. Ἀνάγκη λοιπὸν ἦτο νὰ μείνωσι καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ Νόννος ἔδακνε τοὺς γρόνθους του, ἀλλὰ βεβαίως οὔτε εἰς τὸν νοῦν καὶ τοῦ Ῥοβέρτου ἐπήρχετο νὰ στερηθῇ διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας τῶν τιμῶν, αἵτινες τῷ προσεφέροντο, καὶ νὰ παραβῇ τὴν ἐθιμοταξίαν τῶν ἡγεμόνων, ἐν αἷς κατειτάττετο. Ἡ κακοκαιρία διήρκεσε τρεῖς ἡμέρας. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα αὐτῶν ὁ Δουξ ἔπευπε διαταγὰς ἐπὶ διαταγῶν πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Στερεᾶς νὰ δαψιλεύῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, τὸν ἀγαθὸν τοῦ ἀδελφοῦ, πάσας τὰς δυνατὰς περιποιήσεις, μέχρις οὔ ἡ κατάστασις τῆς θαλάσσης ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς λέμβους νὰ ἔλθωσι νὰ τὸν παραλάβωσι.

Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ πρωίας, δέκα ὥραιαι γόνδολαι, χρυσόχροστα τὰ καταπετάσματα ἔχουσαι, καὶ τὴν σημαίαν φέρουσαι τοῦ ἀγίου Μάρκου, περιέμενον τὸν Ῥοβέρτον ἐμπρὸς τῆς πύλης του. Ὁ Διοικητὴς τὸν ὠδήγησεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν μεγαλήτεραν, ἣτις ἦτο λευκὴ μ' ἐξαρτήματα πορφυρᾶ καὶ περίχρυσα, καὶ ἐκάθησε πλησίον του ἐπὶ τῶν χρυσοττίκτων περικεφαλαίων· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἐπεβιβάσθη ἡ συνοδία του, πλὴν μιᾶς, ἣτις ἐπροπορεύετο περιέχουσα σαλπικτὰς καὶ παντοῖα ὄργανα μουσικὰ. Οὕτως ἐπέπλευσαν αἱ λέμβοι ἐν παρατάξει, καὶ αἱ κῶπαι των ἔσχιζον εὐρύθμως τὸ ἤδη γαληνιαῖον νῶτον τοῦ ἐνετικοῦ πορθμοῦ. Ὅταν δὲ ἔφθασαν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς πλατείας τοῦ ἀγίου Μάρκου, ὅλας αἱ παρ' αὐτὸν προσωρμισμέναι γόνδολαι κατακαλύφθησαν ὑπὸ σημαίων, καὶ λαμπρὰ ἦν τῶν ἐκκλησιῶν ἢ κωδωνοκραυγία.

(Ἀκολουθεῖ)